

Elmar Wendelin var en duktig spelare från Sandviken. Trots att han blev rejält till åren fortsatte han med tävlingsbridgen. Vid en guldtävling var Elmars uppgift 6 spader med klöverutspel. Han vann på handen, och spelade låg spader upp mot bordet. Nu var det Västs tur. ”Va, lilar han *låg* spader? När bordet har knekt-femte och jag har kung-hacka! Vad är det som händer? Aha, min partner har trumfesset, antagligen singel. Spelar jag kungen nu blir det herrskapsbegravning. Ha, tur att man är så skicklig!” avslutade Väst sin inre monolog, och spelade hackan.

- Ta kungen! beordrade Elmar.
- Jag har ingen kung! svarade träkarlen bestört.
- Ta knekten då, sa Elmar medgörligt.

Elmar hade alltså själv ess-dam-femte, och tyckte sig ha sett kung-femte på bordet. Bra trumfbehandling! 😊

Lilliehöök i Finland

NM i Helsingfors på femtiotalet. En intensiv och ansträngande vecka, som avslutas med bankett i förbrödringens tecken.

Söndag morgon klockan nio ska svenskbussen avgå. Alla är duktigt ombord, utom Lolo Lilliehöök. Någon går in och ringer upp till hans rum och väcker honom. Lolo packar på en sekund, slänger på sig kläderna och störtar ner. I ruschen genom receptionen skickar han åt portiern en harang.

- Varför har ni inte väckt som jag beställde, era luspuddlar!?

På den här tiden var man lite hövligare än idag, och kanske extra mycket så bland finlandssvenskarna. Så portiern svarade bara avmätt:

- No' har vi väckt, alltid. Men när vi väckte var advokaten ännu int' hemkommen!

